

танците на блажените духове, без да могат да се издигнат над материалното. Естествено е ~~животът~~ да са правени сравнения между тия легенди и "Божествена-та комедия" и, че са изтъквани прилики в вида на грешниците и наказанията, както и в някои епизоди. Обаче лесно е да се забележи, че човешкото въображение не може до безкрайност да измисля пъклените мъки, или райските блаженства, като огъня, мраза, вихрите, свирепостта на демоните, чудовищата, които изтезават грешниците, или пък обратното, цъвтящите градини, ~~сияните~~ сиянията, нежните песни, които еднакво се намират в споменатите видения, в поемата на Данте, в фантазията на художниците, които ги изобразявали в църковните ~~животни~~ картини и в ума на народа, който дирел тайните отвъд гроба. Някои мотиви били вече традиционни, за да не кажем конвенционални, ала когато изкуството на Данте ги обсебило, тохоставило връз ~~тех~~ безсмъртната си диря. Поетът смятал тази материя като обща, макар и да знаел за някои от споменатите вече видения, затова признал като свой учител само Виргилий; само него, а не тълпата ~~без~~ скромни средновековни разказвачи можем да наречеме предтеча на Данте; затова той с право твърди в началото на "Рай", че: "Водата която черпя нивга не е текла до сега".

Достатъчна е ~~животната~~ простата архитектурна схема на трите царства, за да видим, че ~~животният~~ ^{онов} ~~живот~~ ^{живот}, което в средновековните легенди е било само хаос от безредни елементи, в "Комедията" получава величествен ред и дълбоко значение. Според Данте ~~адът~~ ^{разгръща} се ~~жива~~ като огромна бездна под земната повърхност откъм страната на населеното северно полукълбо, като ~~на~~ ^{при} централното място на отвора върху земята стои Ерусалим. Пропастта стига чак до средата на земята, като се смалява постепенно в девет все по-тесни кръгове, през които се слиза чак до Луцифер, който се забил там, за вечни времена, при падането си от небето, точна на мястото "където се уравновесяват тежестите от всички страни".

До другото полукълбо се ~~жива~~ ^{отива} чрез един подземен път, издълбан от тялото на Луцифер, който паднал откъм тази страна и стигнал чак до центъра; за да го избегне, земята се отдръпнала нагоре и образувала една висока планина, която се издига осамотено ~~жж~~ ^{сред водите на} в южното полукълбо, в антипода на Ерусалим. Това е планината на Чистилището, сурова и стръмна в долната си част, а после разделена на седем стъпала, които я обикалят в кръг, все по-тесни, колкото по-се изкачват нагоре, връз плоското възвишение на върху се зеленее божествената гора на Земния рай, където достигат ~~душите~~ пречистените души, за да възлезят на небето.

Според птолемеевата ситема неподвижната земя заема средата на вселената, а около нея се въртят, с все по-широка и по-бърза окръжност, седемте небеса на планетите, небето на неподвижните звезди, деветото небе и най-сетне, над всичко друго, вечно спокойно, безкрайно, десетото небе, или ~~Емпиреите~~ Емпиреите, огненото небе където царува Бог с ангелските хорове и редиците на блажените.